Dosarul nr.1ra-1275/14

Curtea Supremă de Justiție

D E C I Z I E

22 octombrie 2014 mun.Chişinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:
Preşedinte – Nicolae Gordilă,
Judecători – Elena Covalenco, Ion Guzun,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat împotriva sentinței Judecătoriei Buiucani, mun.Chişinău din 27 decembrie 2013 şi deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chişinău din 03 martie 2014 de inculpatul

Stețiuc **Alexandr Leonid**, născut la 21 martie 1976, originar şi domiciliat în mun.Chişinău, şos.Balcani 6, ap.44.

Termenul examinării cauzei:
1. 29.05.2012 - 27.12.2013 - prima instanță,
2. 04.02.2014 - 03.03.2014 - instanța de apel,
3. 26.06.2014 - 22.10.2014 - instanța de recurs.

C O N S T A T Ă:

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun.Chişinău din 27 decembrie 2013, Steț**iuc** Alexandr a fost condamnat în baza art.186 alin.(2) lit.d) Cod penal, la 1 an închisoare.

Acțiunea civilă a fost admisă, dispunîndu-se încasarea de la Steț**iuc** Alexandr în beneficiul lui Plotnic Radu a prejudiciului material în sumă de 1299 lei.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că Steț**iuc** Alexandr, la 17 mai 2012, ora 09.30, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, aflîndu-se pe terenul sportiv al liceului Liviu Deleanu din str.Liviu Deleanu 5/4, mun.Chişinău, a sustras pe ascuns din buzunarul hainei ce aparținea cet.Plotnic Radu un telefon mobil de model Unite-3G, cauzîndu-i părții vătămate un prejudiciu material considerabil, în valoare de 1299 lei.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Iu.Nichitoi în numele inculpatului A.Steț**iuc** şi inculpat, care au solicitat casarea acesteia şi pronunțarea unei hotărîri de achitare, pe motiv că fapta acestuia nu întruneşte elementele infracțiunii incriminate, inculpatul nu a comis fapta de care a fost recunoscut vinovat, învinuirea înaintată acestuia este una neclară, nu cuprinde date ce ar indica ce acțiuni ilegale concrete a întreprins inculpatul la găsirea unui bun, probele au fost descrise neconcret, nefiind indicată legătura cauzală a acestora cu fapta, sentința a fost bazată doar pe declarațiile martorilor, care nu constituie o mărturie acuzatorie pentru condamnarea lui A.Steț**iuc**; instanța şi-a bazat concluziile privind vinovăția lui A.Steț**iuc** pe probe contradictorii, în lipsa unor dovezi incontestabile ce ar confirma vina sa în cele incriminate; instanța nu a ținut seama că procesul-verbal de recunoaştere a persoanei a fost efectuat contrar prevederilor art.116 alin.(6) Cod de procedură penală, deoarece a fost efectuat după fotografie, pe cînd urma să aibă loc pe viu, iar la stabilirea pedepsei instanța nu a reținut în seama inculpatului circumstanțele atenuante - lipsa antecedentelor penale, caracteristica pozitivă, că dînsul este o persoană cu grad de dezabilitate avansată, ce ar fi permis instanței de a aplica alte pedepse alternative prevăzute de sancțiunea normei penale de care a fost recunoscut vinovat, în afară de închisoare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chişinău din 03 martie 2014, au fost admise apelurile avocatului Iu.Nichitoi în numele inculpatului şi a inculpatului A.Steţiuc, casată sentința în partea stabilirii pedepsei şi pronunțată în partea dată o nouă hotărîre, prin care lui A.Steţiuc recunoscut vinovat şi condamnat în baza art.186 alin.(2) lit.d) Cod penal i-a fost stabilită pedeapsa de 3 luni închisoare, cu executarea ei în penitenciar de tip semiînchis. În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel şi-a motivat soluția prin faptul că, la pronunțarea sentinței, prima instanță, analizînd în ansamblu probele administrate în cauză, din punct de vedere al pertinenței, concludenței, veridicității şi coroborării lor, corect a ajuns la concluzia de condamnare a lui A.Steţiuc în baza art.186 alin.(2) lit.d) Cod penal.

Instanța de apel a constatat că vinovăția inculpatului a fost demonstrată integral prin probele acumulate legal în cadrul urmăririi penale şi examinate în instanța de judecată, şi anume declarațiile părții vătămate R.Plotnic, actele cauzei, probe care, analizate în ansamblu, coroborează între ele şi dovedesc vina inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, deoarece inculpatul singur a recunoscut că telefonul ce a fost sustras, a fost găsit de dînsul, dar îl va returna proprietarului după ce acesta îi va prezenta paşaportul pe acest telefon. Mai mult, legătura cauzală dintre acțiunile inculpatului şi fapta prejudiciabilă a fost demonstrată şi prin faptul că, după dispariția telefonului. dînsul a conversat cu partea vătămată, însă nu i-a returnat telefonul, dar a efectuat mai multe convorbiri, schimbîndu-i cartela după 17.05.2011 şi după 02.08.2011.

La fel, instanța de apel a considerat că nerecunoaşterea de către inculpat a vinovăției şi versiunea părții apărării, că telefonul a fost găsit şi nu sustras, corect a fost interpretată de către prima instanță drept o poziție de apărare aleasă de ultimii, cu scopul de a nu fi tras inculpatul la răspundere penală.

Totodată, instanța de apel, reținînd în seama inculpatului faptul că dînsul a restituit părții vătămate prejudiciul cauzat prin infracțiune şi este o persoană cu grad de dezabilitate avansată, fapt confirmat prin extrasul 306 CMC nr.39 din 16.01.2014, a conchis de a-i reduce pînă la minim, adică la 3 luni, termenul de pedeapsă stabilit de prima instanță.

5. Împotriva hotărîrilor judecătoreşti a declarat recurs ordinar inculpatul care, fără a invoca vreun temei prevăzut de art.427 Cod de procedură penală, cu referire la circumstanțele de fapt ale cauzei, solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei şi pronunțarea unei hotărîri de achitare, invocînd repetat aceleaşi motive ca şi în apel, descrise la pct.3 al prezentei decizii.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului şi motivele invocate, ținînd cont de opinia procurorului expusă în referință, prin care a solicitat respingerea recursului ca inadmisibil, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond ori de apel numai în cazul comiterii unei sau mai multor erori din cele enumerate în pct.1) – 16) ale normei vizate.

Recurentul în recurs nu a invocat nici un temei din cele prevăzute în norma sus-menționată, dar din conținutul cererii de recurs se deduce temeiul prevăzut de pct.8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, avînd în vedere că acesta critică vinovăția, considerînd că în acțiunile lui lipsesc elementele infracțiunii de furt, solicitînd să fie achitat.

Colegiul penal reține că, instanțele de fond, în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală şi verificate în şedința de judecată, cu respectarea prevederilor art.100 alin.(4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinenței, concludenței, utilității, veridicității şi

coroborării lor, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt şi de drept, corect ajungînd la concluzia privind vinovăția lui A.Steţiuc în comiterea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit.d) Cod penal, iar încadrarea juridică a acțiunilor acestuia este justă.

Concluziile instanţelor judecătoreşti contestate se confirmă prin cumulul de probe administrate, cum sînt declarațiile:

- părții vătămate R.Plotnic, care a explicat că, aflîndu-se pe terenul sportiv şi-a dezbrăcat bluza, în buzunarul căreia se afla telefonul mobil, pe care a pus-o pe un bloc de beton, revenind peste 10-15 min, a depistat lipsa telefonului şi a căştelor de telefon. Văzînd pe teren două persoane, s-a apropiat de ele şi i-a întebat despre bunurile dispărute, la fel despre dispariția telefonului a informat colegii şi profesorul;

- a martorului I.Sîtnic, care a declarat că la ora de educație fizică R.Plotnic s-a învoit să meargă la terenul de gimnastică, iar la sfîrşitul orei a aflat de la ultimul că i-a fost sustras telefonul mobil, care a fost găsit peste un an şi că pe teren în acel moment mai erau persoane străine, care se antrenau;

- a martorului Ig.Bronici, care a lămurit că, în luna mai 2011, aflîndu-se în sala sportivă, un elev a luat telefonul lui A.Steţiuc şi deschizîndu-l a spus că-i aparține, iar A.Steţiuc i-a zis că îl va restitui doar dacă îi va fi prezentat paşaportul, ultimul a spus că a găsit un aparat de telefon;

şi actele cauzei - descifrările convorbirilor telefonice, procesele-verbale de examinare a obiectului din 23.09.2011 şi 18.05.2012, de percheziție din 24.12.2011, de recunoaştere a persoanei din 17.05.2012, care au fost amplu analizate şi obiectiv apreciate de instanțele de fond. Probele date confirmă cu certitudine săvîrşirea de către inculpatul A.Steţiuc a faptei imputate, care întruneşte elementele infracțiunii de furt, adică atît latura obiectivă, cît şi cea subiectivă a acestei infracțiuni, deoarece acesta a intrat nelegitim în posesia telefonului, a sustras bunul dat, a dispus de el, l-a utilizat şi a refuzat restituirea acestuia la solicitarea proprietarului, prin urmare infracțiunea de furt s-a consumat în momentul cînd telefonul mobil a fost luat din posesia proprietarului şi inculpatul a avut posibilitatea de a se folosi şi dispune de el.

Astfel, concluziile instanţelor de fond privind vinovăția inculpatului A.Steţiuc în săvîrşirea infracțiunii imputate, în opinia instanței de recurs, este justă şi întemeiată, deoarece din momentul adresării părții vătămate către inculpat de a-şi recupera bunul de care a fost lipsit, care i-a refuzat în restituirea acestuia, inculpatul a realizat latura obiectivă a infracțiunii de sustragere.

În speța dată, din conținutul hotărîrilor atacate rezultă că instanțele de judecată corect au constatat faptele şi circumstanțele săvîrşirii infracțiunii incriminate inculpatului A.Steţiuc în baza art.186 alin.(2) lit.d) Cod penal, descriindu-le în partea descriptivă, ulterior motivîndu-se concluzia de vinovăție prin cumulul de probe administrate în cauză, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de către recurent.

Argumentele recurentului, precum că instanțele de fond eronat au apreciat probele cauzei, şi anume declarațiile părții vătămate, a martorilor, că dînsul nu a sustras, dar a găsit telefonul mobil, nu pot fi reținute, deoarece aprecierea probelor ține de soluționarea fondului cauzei de către instanțele de fond şi de apel şi nu poate constitui temei pentru recurs. Mai mult, aceste argumente au fost invocate şi în apel, iar instanța de apel, examinîndu-le în ansamblu, respectînd prevederile art.414 alin.(1)-(2) Cod de procedură penală, s-a pronunțat detaliat şi motivat asupra lor în decizie.

Neîntemeiat este şi argumentul recurentului, precum că procesul-verbal de recunoaştere a persoanei după fotografie nu poate constitui mijloc de probă, fiind efectuat cu încălcarea prevederilor art.116 alin.(3) Cod penal, deoarece infracțiunea săvîrşită prin sustragere, constă tocmai în modul ascuns de comitere a faptei de sustragere, adică nu este cunoscută persoana care a comis fapta, astfel că în cazul dat fiind aplicabile dispozițiile

art.116 alin.(6) Cod de procedură penală, acțiunea dată fiind una legală, în urma căreia partea vătămată, asistată de reprezentantul său legal, a recunoscut persoana de pe fotografia nr.1 după particularitățile feței, forma nasului şi gurei, care s-a dovedit a fi A.Steţiuc.

Astfel, Colegiul penal reține că solicitările recurentului privind achitarea lui, nu au suport probatoriu şi contravin probelor administrate în cauză, iar nerecunoaşterea vinovăției de către acesta în comiterea infracțiunii imputate, este apreciată de către instanța de recurs drept o modalitate de exercitare a dreptului său la apărare.

Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului şi temeiurile de fapt şi de drept care au dus la respingerea apelului, precum şi motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală, iar temei pentru casarea acesteia lipsesc.

Lipsit de temei, este şi argumentul recurentului precum că decizia instanței nu cuprinde motivele de aplicare a pedepsei mai uşoare, decît cele prevăzute de sancțiunea articolului incriminat, deoarece instanța de apel ținînd cont de faptul că inculpatul a recuperat prejudiciul părții vătămate şi este o persoană cu grad de dezabilitate avansată, precum şi luînd în considerație gradul pericolului social al infracțiunii comise, persoana inculpatului, circumstanțele atenuante ale cauzei, a conchis de a-i micşorînd pînă la limita minimă termenul de pedeapsă stabilit de prima instanță, ce constituie 3 luni, considerînd că doar astfel va fi atins scopul pedepsei penale.

Colegiul constată că, pedeapsa stabilită inculpatului de instanța de apel la limita minimă a sancțiunii normei penale în baza căreia a fost declarat vinovat, este corect individualizată şi corespunde atît principiului proporționalității, cît şi scopului prevăzut în art.61 Cod penal, fiind respectate şi prevederile art.75 Cod penal. Mai mult ca atît, reieşind din materialele cauzei, la moment, pedeapsa stabilită prin decizia instanței de apel a fost deja executată de către inculpat.

În circumstanțele stabilite, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursului declarat de inculpat, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Steţiuc Alexandr, împotriva sentinței Judecătoriei Buiucani, mun.Chişinău din 27 decembrie 2013 şi deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chişinău din 03 martie 2014, în propria lui cauză penală, fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 19 noiembrie 2014.

Preşedintele Nicolae Gordilă

Judecători Elena Covalenco

Ion Guzun